

Sygnatura akt IIK 470/11

Ds. 358/09 Prok. Rej. w O.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Dobromira Myszakowska**

Protokolant: Małgorzata Kędzia

Przy udziale Prokuratora: ----

po rozpoznaniu w dniach 03.10.2011r.-21.01.2013r. w O. na rozprawie

sprawy

P. D. (1)

syna A. i W. z domu C.

urodzonego (...) w O.

oskarżonego o to, że

w nocy 11 lutego 2009 roku w O. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał pobicia funkcjonariuszy Policji K. P. i D. K. w ten sposób, że bił ich rękoma i kopał nogami po całym ciele w wyniku czego K. P. doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy i zasinienia oka lewego a D. K. obrzęku pourazowego jądra prawego oraz objawów dysurycznych pourazowych w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7 dni,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uniewinnia oskarżonego **P. D. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 632 ust 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **II K 470/11**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w niniejszej sprawie:

W dniu 10 lutego 2009r. funkcjonariusze Policji pokrzywdzeni D. K. i K. P. po zakończonej pracy około godz. 22.00 udali się wspólnie do lokalu o nazwie (...) w O. przy ul. (...). Tam obaj spożywali alkohol w postaci piwa. W tym samym czasie w tym lokalu przebywał B. W..

Dowód:

- zeznania świadka D. K. – k. 12-15, 49-50,110-111,124-125,334,15-16

- zeznania świadka K. P. – k. 7-10,150-151,157-158, 345, 11-12

- zeznania świadka M. W. – k. 36,346, 34-35

Po pewnym czasie B. W. wyszedł z lokalu i udał się do pubu o nazwie (...) położonego w okolicy (...)u w O.. Tam spotkał się ze znajomymi A. J., A. S., J. R.. Wszyscy pili piwo. B. W. wyszedł sam wcześniej a pozostałe osoby siedziały nadal w pubie, skąd po około godzinie udali się do mieszkania J. R. przy ul. (...) w O.. B. W. poszedł do salonu gier w okolicach starego (...)u, gdzie spotkał oskarżonego P. D. (1) i P. G.. We trójkę wyszli z lokalu i kupili butelkę wódki, którą następnie częściowo wypili za barakami przy ul. (...). W pewnej chwili B. W. zaproponował, aby udać się do J. R. i wszyscy trzej poszli na ul. (...). W mieszkaniu J. R. wypili pozostałą część zakupionej wcześniej wódki i kolejną butelkę o pojemności 0,7l. Około godziny 1.00 dnia 11 lutego 2009r. w mieszkaniu J. R. interweniowała Policja, wezwana przez sąsiadów, skarżących się na hałas, wydobywający się z mieszkania. Po interwencji Policji kolejni uczestnicy spotkania zaczęli opuszczać mieszkanie. B. W. wyszedł z oskarżonym P. D. (1) i P. G.. Wspólne udali się w stronę stacji paliw (...) przy ul. (...) w O..

Dowód:

- zeznania świadka J. R. – k. 69-71,314,

- zeznania świadka P. G. – k. 126-127,314-315,62

Około godz. 1.00 w nocy 11 lutego 2009r. pokrzywdzeni D. K. razem z K. P. opuścili lokal (...) i udali się na stację paliw (...) w O. przy ul. (...), gdzie kupili piwo. Stamtąd poszli w kierunku ul. (...) i po drodze postanowili wrócić ponownie na stację paliw, aby kupić papierosy. Kiedy doszli na stację przez chwile rozmawiali z pracownikami, znajdującymi się wewnątrz budynku stacji. W tym samym czasie przebywał tam A. B., który zaczął w wulgarny sposób wyzywać pokrzywdzonego D. K.. Następnie doszło do szarpaniny między A. B. a D. K. i obaj upadli na ziemię. K. P. rozdzielił ich i próbował uspokoić A. B., okazując mu jednocześnie legitymacje służbową.

Dowód:

- zeznania świadka D. K. – k. 12-15, 49-50,110-111,124-125,334, 15-16

- zeznania świadka K. P. – k. 7-10,150-151,157-158,345, 11-12

- zeznania świadka A. B. - k. 154-155, 336,34-35

- zeznania świadka B. R. – k.54-56, 315-316,25-26

- zeznania świadka Ż. Ś. – k. 51-53,316,72

Na widok szarpiących się na stacji paliw (...) zainteresowani zdarzeniem B. W. i oskarżony P. D. (1) oraz P. G. zaczęli biec w ich stronę. Nagle B. W. podbiegł do K. P. i kopnął go nogą w twarz, na skutek czego pokrzywdzony upadł.

Dowód:

- częściowo zeznania świadka D. K. – k. 12-15, 49-50,110-111,124-125, 334,15-16

- częściowo zeznania świadka K. P. – k. 7-10,150-151,157-158, 345, 11-12

- zeznania świadka A. B. - k.154-155, 336

- wyjaśnienia P. D. (1) – k. 313, 122, 146, 150,

- protokół oględzin – k.109,103-104

Zaskoczony rozwojem sytuacji, a w szczególności agresją B. W., oskarżony P. D. (1) zaczął odciągać B. W. atakującego pokrzywdzonego D. K.. Następnie wraz z B. W. oddalił się z miejsca zdarzenia.

Dowód:

- częściowo zeznania świadka D. K. – k. 12-15, 49-50,110-111,124-125, 334,15-16

- częściowo zeznania świadka K. P. – k. 7-10,150-151,157-158,345,11-12

- wyjaśnienia P. D. (1) – k. 313, 122, 146, 150,

- protokół oględzin – k.109,103-104,112-114

- dokumentacja zdjęciowa k.105-112

Po pewnym czasie D. K. zadzwonił na Policję i zgłosił całe zdarzenie, Po chwili na miejsce przybył nieoznakowany patrol policyjny, który zabrał obu pokrzywdzonych na Komendę Policji, gdzie przebadano ich alkomatem. Obaj byli nietrzeźwi – o godz. 2.34 stwierdzono u pokrzywdzonego D. K. 1,84‰ alkoholu w wydychanym powietrzu, u pokrzywdzonego K. P. o godz.2.32-2,41‰.

Następnie K. P. został przewieziony do Szpitala w O. a D. K. został odwieziony do Szpitala we W. przy ul. (...) na ostry dyżur urologiczny.

W wyniku zdarzenia pokrzywdzony K. P. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej przedścionka ust, stłuczenie żeber lewych. D. K. doznał natomiast obrażeń ciała w postaci obrzęku pourazowego jądra prawego oraz objawów dysurycznych pourazowych. Obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonych naruszyły czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia na okres poniżej siedmiu dni.

Dowód:

- zeznania świadka D. K. – k. 12-15, 49-50,110-111,124-125,334, 15-16

- zeznania świadka K. P. – k. 7-10,150-151,157-158,345, 11-12

- protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego – k. 4 i 5,

- opinia sądowo –lekarska – k. 45, 67,

- opinia sądowo-lekarska – k. 366-368

Oskarżony P. D. (1) jest kawalerem, nigdzie nie pracuje i utrzymuje się z prac dorywczych. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 21 lutego 2007r. w sprawie VI K 815/06 został skazany za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat próby. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 24 października 2008r. w sprawie VI K 767/07 został skazany za czyn z art. 178a§1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat próby. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 13 stycznia 2009r. w sprawie VI K 1390/08 został skazany za czyn z art. 190§1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat próby. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 15 stycznia 2009r. w sprawie VI K 1163/08 został skazany za czyn z art. 62 ust. 1 i art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art.

178a§1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres czterech lat próby.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. D. (1) k.79-80, 122-123, 124-125, 137-140,145-146,150-151
- dane osobopoznawcze – k. 178,
- zapytanie o karalność – k. 179, 80-81
- wyroki sądowe – k. 181-191)

Oskarżony P. D. (1) konsekwentnie w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Potwierdził jedynie, że w nocy 11 lutego 2009r. przebywał na stacji paliw (...) wspólnie z B. W. i P. G.. Była tam szarpanina, ale on nikogo nie bił. Dodał przy tym, że nie pamięta, czy jego koledzy kogoś bili. W trakcie konfrontacji z D. K. oskarżony zaprzeczył, aby bił pokrzywdzonego albo szarpał go za ubranie. Stwierdził jedynie, że był tam obecny i rozdzielał szarpiących się mężczyzn. W trakcie kolejnych wyjaśnień złożonych w dochodzeniu podał, że był co prawda na miejscu zdarzenia i nie pamięta wszystkiego, bo czuł się dość mocno pijany. Kojarzy jedynie, że rozganiał całe towarzystwo i wydaje mu się, że jednego kopnął w rękę. Dodał ponadto, że znał tych policjantów, bo jeden z nich przeprowadzał interwencję z udziałem oskarżonego. W kolejnych wyjaśnieniach, P. D. (1) ponownie zaprzeczył, aby uderzył któregoś z policjantów i stwierdził, że ciosy zadawał jedynie W.. Konfrontowany z K. P. oskarżony wyjaśnił, że prawdą jest, że bił bądź szarpał konfrontowanego z nim pokrzywdzonego. Kopnął wtedy jednego z mężczyzn, ale nie pamięta, czy jest nim pokrzywdzony. Przed Sądem, odnosząc się do tych wyjaśnień stwierdził, że nie kopnął policjanta, tylko tego mężczyznę, który się awanturował. Szarpał się z tym drugim i nie wie, dlaczego powiedział na konfrontacji, że kopnął P.. Dodał ponadto, że mówił o tym, który się awanturował i w protokole jest źle zapisane.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. D. (1) k.79-80, 122-123, 124-125, 137-140,145-146,150-151,312-313

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego P. D. (1), zeznania świadków M. W., Ż. Ś., B. R., Oleksandra Z., P. G. i A. B. oraz spójny z nimi zapis z nagrania monitoringu.

Odnosząc się do zeznań świadków: pokrzywdzonych D. K. i K. P. Sąd uznał ich relacje za wiarygodne jedynie w takim zakresie, w jakim są one spójne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zgromadzone w sprawie dowody w postaci dokumentów, jak i nagrania z zapisu monitoringu, albowiem ich wiarygodność nie budziła żadnych zastrzeżeń stron, jak również ich rzetelność nie budziła żadnych wątpliwości Sądu.

P. D. (1) został oskarżony o to, że w nocy 11 lutego 2009 roku w O. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał pobicia funkcjonariuszy Policji K. P. i D. K. w ten sposób, że bił ich rękoma i kopał nogami po całym ciele w wyniku czego K. P. doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy i zasinienia oka lewego a D. K. obrzęku pourazowego jądra prawego oraz objawów dysurycycznych pourazowych w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7 dni, tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. i art.157§2k.k i art. 222§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

Przede wszystkim stwierdzić należy, iż sformułowana w art. 2 § 2 k.p.k. zasada prawdy materialnej wprowadza wprawdzie w procesie karnym wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, rozumie się jednak przez nie ustalenia udowodnione, a więc takie, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzeniu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Obowiązek udowodnienia

odnosić należy jednak tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, jako że on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 k.p.k.).

Z tych względów wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu że jest winny popełnienia zarzuconego mu przestępstwa. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść jednak również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy.

Innymi słowy brak możliwości jednoznacznego ustalenia, w oparciu o dostępne i ujawnione dowody, stanu faktycznego to nic innego jak stan "niedających się usunąć wątpliwości", do których nie tylko może, ale musi mieć zastosowanie reguła określona w art. 5 § 2 k.p.k.

Po analizie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, którego ocenę przedstawiono poniżej i na jego podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd doszedł do przekonania, że brak jest wystarczających dowodów do przyjęcia, że oskarżony P. D. (1) popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn.

Oskarżony P. D. (1) od początku prowadzonego postępowania konsekwentnie zaprzeczał, aby brał udział w pobiciu pokrzywdzonych D. K. i K. P.. Oskarżony wyjaśnił, że wprost przeciwnie – odciągał osobę atakującą jednego z pokrzywdzonych. Wyjaśnienia swoje oskarżony w niezmienionej wersji podtrzymał w toku całego postępowania (odnosząc się do fragmentu swoich wyjaśnień z których wynika, że uderzył jednego z pokrzywdzonych, stwierdził, iż są one wynikiem błędnego zapisu protokołu). Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności relacji przedstawionej przez tego oskarżonego. Kierując akt oskarżenia przeciwko P. D. (1) oskarżyciel publiczny oparł się na relacji pokrzywdzonych D. K.. Zdaniem Sądu pokrzywdzeni D. K. i K. P., o ile nie mieli wątpliwości co do udziału w swoim pobiciu skazanego B. W., nie potrafili jednoznacznie wypowiedzieć się co do tego, w jakim charakterze występował podczas przedmiotowego zdarzenia oskarżony P. D. (1). Pokrzywdzony K. P. od początku w swoich zeznaniach podkreślał, że pamięta jedynie grupę nadbiegających mężczyzn (powyższemu oskarżony P. D. (1) nie przeczy) a następnie pamięta jedynie kopnięcie w twarz przez B. W. i dalej, jak zeznał świadek, stracił świadomość. Pokrzywdzony D. K. w swoich zeznaniach również opisuje grupę mężczyzn bijących rękami i kopiących pokrzywdzonego K. P., jednak, jak podkreślił nie był w stanie określić, który bił i gdzie pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu ewidentnie na zdolność postrzegania przez pokrzywdzonych miała wpływ znaczna ilość spożytego przez nich przed zdarzeniem alkoholu. W ocenie Sądu powyższa okoliczność nie pozostaje bez wpływu na ocenę wiarygodności tych relacji.

Celem jednoznacznego ustalenia przebiegu przedmiotowego zdarzenia Sąd odtworzył, zgodnie z poleceniem sądu odwoławczego, zabezpieczone w sprawie nagranie zapisu monitoringu. W ocenie Sądu po zapoznaniu się z treścią tego nagrania stwierdzić należy, że jednoznacznie potwierdza ona wersję wydarzeń przedstawioną przez oskarżonego P. D. (1), a w szczególności jego twierdzenia dotyczące odciągania napastnika-B. W. od jednego z pokrzywdzonych. Oczywiście, odnosząc się do oświadczeń oskarżyciela publicznego wyrażonych w toku dokonywania powyższej czynności, zapis obrazowy czasami pozwala na odmienne interpretacje widzianego obrazu przez różnych jego odbiorców, jednak zdaniem Sądu wykonywane przez oskarżonego gesty, jak również układ nóg i ciała (które w miarę możliwości technicznych Sąd postarał się uchwycić w postaci zdjęć -szczególnie na k.107 akt) wskazują na odciąganie napastnika B. W. nie zaś na atakowanie pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu tak zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności obiektywne nagranie z zapisu monitoringu nie pozwalają na obalenie wersji wydarzeń przedstawionej przez oskarżonego P. D. (1). Podkreślić raz jeszcze należy, że pokrzywdzeni D. K. i K. P., nie potrafili składować i jednoznacznie stwierdzić czy oskarżony P. D. (1) był napastnikiem, jak również czy też z uwagi na inne jego zachowanie można byłoby go uznać za osobę współdziałającą z osobami bezpośrednio zadającymi ciosy pokrzywdzonym. Oczywiście Sąd miał świadomość, że zapis monitoringu obejmuje jedynie znaczny fragment opisywanego przez uczestników zdarzenia. Jednak wobec braku spójnych zeznań

pokrzywdzonych dotyczących udziału oskarżonego P. D. (1) i przy logicznych i jednoznacznych wyjaśnieniach tego oskarżonego (których wiarygodność znajduje pełne odzwierciedlenie w zapisie monitoringu) nie sposób przyjąć dowolnie, że poza terenem objętym zapisem monitoringu doszło do zdarzeń z czynnym udziałem oskarżonego na szkodę pokrzywdzonych. Podkreślić także należy, że opisywane przez pokrzywdzonych zdarzenia - główny atak na jednego i drugiego z pokrzywdzonych, został zarejestrowany na nagraniu z kamer.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż pojawiło się szereg wątpliwości co do udziału oskarżonego P. D. (1) w pobiciu pokrzywdzonych w dniu 11 lutego 2009r., których obecnie przy dostępnych dowodach Sąd nie był w stanie rozwiązać. Powyższe wątpliwości, Sąd zgodnie z fundamentalnymi zasadami postępowania karnego, rozstrzygał na korzyść oskarżonego, uznając, iż brak jest wystarczających dowodów do uznania, że oskarżony P. D. (2) popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn.

Uniewinniając oskarżonego P. D. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd na podstawie art. 632 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.